

[Kristen Amby.]

har gjort, at det hele er urimeligt, som det er nu?

Naar Ministeren nægter at tage to Problemer med ind i Løsningen, som hvert for sig er afgørende for, at man kan behandle Mennesker skattemæssigt ens, der er økonomisk ens stillet, saa har altsaa det principielle, Idealet, Ideen overhovedet ingen Interesse for den højtærede Minister; det har altsaa kun politisk Rumle-Interesse. Selve Sagen, altsaa ogsaa Ideen i Sagen, har for mig og for mange en saadan Interesse, at jeg synes, det var rimeligt, om Ministeren havde grebet til og sagt: Dette maa undersøges i en Kommission, og der maa de to Hovedspørgsmaal tages med, Spørgsmaalet om Udstrækningen af Kommunernes Selvstyret . . . (*Første Næstformand [Vanggaard]* ringer). Jeg skal straks være færdig. Jeg maa indrømme, jeg havde troet, Hr. Formand, at naar det drejede sig om 6 Lovforslag, saa vilde en kort Bemærkning ogsaa blive, om jeg saa maa sige, 6 Gange saa lang, da det ellers overhovedet er umuligt at replicere.

Første Næstformand (Vanggaard): Det kan ikke tillades efter Forretningsordenen, ihvorvel jeg gerne vilde tillade det.

Kristen Amby: Saa vil jeg gerne, Hr. Formand, bede om en kort Bemærkning til.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Jens Thomsen: Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han ikke er villig til at give mig den Indrømmelse, at en Formuebeskatning, hvorigen man beskatter Formuens Afkastning i Stedet for det nuværende System, vilde betyde større Retfærdighed og mere ensartet Formuebeskatning.

Den højtærede Indenrigsminister kritiserede det Eksempel, jeg anførte om den ene Million, der er bundet i en Landejendom. Hvis man tager Driftsbureauets Gennemsnitsforrentningsprocent for de 3 Sammenligningsaar, synes jeg, Eksemplet er saa logisk, at det ikke kan kritiseres. Det nytter ikke noget, at den højtærede Minister siger, at det er en meningsløst lav Forrentning: 0,8 pCt., for det var nemlig Gennemsnitsforrentningen i de 3 Aar, som er lagt til Grund for Sammenligningen angaaende Merindkomstskatten. Hvad det angaar, at de omtalte Aktier stod i Pari, skal jeg indrømme,

at det gjorde de, men til Gengæld skal jeg anføre, at disse Aktier for saa kort Tid siden som ca. 2 Aar stod i 50. Den Forskel, der er paa Formueskatten i Forhold til Afkastningen, var efter min Beregning fra 1,5 til 131 pCt., og selv om dette Tal skal forhøjes med de dyre Aktier op til ca. 4 pCt., saa spiller det jo ingen Rolle ved denne Sammenligning.

Korsgaard: Den højtærede Minister var maaske elskværdig, men meget lidt saglig. Jeg gjorde et Forsøg paa udelukkende, praktisk talt, at anslaa saglige Strenge; men jeg synes, Ministeren i meget høj Grad undgik at være saglig. Med Hensyn til hvad jeg personlig vil finde rigtigt, behøver Ministeren i hvert Fald ikke at have overhørt, hvad jeg naturligvis ikke vilde benægte, at der var Ulighedforhold til Stede, der kunde trænge til en Forbedring. Det er mig uforstaaeligt — og jeg vil længst muligt tro, at naar det kommer til Stykket, er Ministeren ikke nær saa uenig med mig, som han vil give det Udseende af —, at han kan have et saadant Barne-sind, at han tror, at det er ligegyldigt i en Administration, om man har lidt sværere ved at klare Udgifterne eller har lettere ved det. Det er noget, som gaar igen i alle Livets Forhold, enten det drejer sig om en Kommune, eller hvad det drejer sig om, at Penge, der kommer let, de gaar let. Saadan er det menneskelige Væsen og vil efter min Overbevisning vedblive at være. Jeg mener, at de kolossalt stigende Udgifter paa Sociallovens Konto efter Reformens Gennemførelse er et Bevis for, at Menneskene nu engang er saadan, som man maatte antage de var; naar de har let Adgang til at faa noget, og de ikke paa anden Maade har Ulempe deraf, saa skulde de ikke være Mennesker, hvis de i den Situation, hvori de i givet Fald befinder sig, ikke var tilbøjelige til at bruge Pengene.

Men derom kan vi strides til Verdens Ende. Imidlertid vil der da ikke kunne være nogen Tvivl om, at det offentliges Udgifter til social Forsorg er vokset kolossalt, siden vi fik Socialreformen. Der vil ikke kunne være Tvivl om, at da man gik ud i Valgkampagnen, talte man om, hvilken glimrende Beskæftigelse vi havde, talket være bl. a. Valutacentralen. Men altsaa: ikke desto mindre stiger disse Udgifter foruroligende. Jeg kender saa inderlig godt denne Tale om Økonomi; jeg har ofte paa- vist, at vi ogsaa har hørt den fra Socialdemokratiets Side, naar det gælder Smaa- ting, men Ministeren vil vel ikke benægte,